

Рис.1. Обсяги вітчизняних ринків реклами, \$.

Висновки. Питання ведення бізнесу в Інтернет для України яскраве майбутнє, але хочеться зауважити, що якщо посилається на об'єктивні труднощі і нічого не робити, то Україна знову буде відгородженою від світу завісою. Тільки цього разу не залізною, а електронною. І тим більше для безпеки ведення бізнесу в Internet від злочинів та злочинців на державному рівні повинно бути створено підрозділи по боротьбі з комп'ютерною злочинністю та кіберзлочинами.

Література

1. Войтенко А. І. Інформаційні технології.// Бухгалтерський облік та аудит.-2006р., №7, с.55-65.
2. Діброва Т., Лебеденко М. Реалії ринку Інтернет-реклами в Україні.//Маркетинг в Україні.- 2007р., №2, с. 21-24.
3. Матеріали круглого столу ЛПГАБізнесІнформ та видання «Правовий аспект»//<http://urist.org/ua>.

ПРОБЛЕМИ ЗАЙНЯТОСТІ СІЛЬСЬКОГО НАСЕЛЕННЯ В РЕГІОНІ

Бельдій Т.І

Науковий керівник: к.е.н., доцент Скорук О.П.

У статті висвітлено проблематику розвитку сільського ринку праці, основні проблеми безробіття на селі. Запропоновано основні методи покращення стану зайнятості в сільських місцевостях.

Поставка проблеми. Одним з найважливішим показником макроекономіки є зайнятість населення, що впливає на рівень життя населення, розвиток та кон'юнктуру національного ринку. На даний період часу спостерігається досить негативне становище ринку праці. Це спостерігається у неспроможності працевлаштування робочої сили, що вивільнена з колгоспів та державних підприємств; наявність значної частки населення непрацездатного віку, що не в змозі підняти економіку села; досить низький рівень заробітної плати; низька інвестиційна активність; наявність сезонного характеру праці в сільському господарстві; відсутність розвинутої інфраструктури; досить низька частка інновацій у галузь сільського господарства. Саме ці проблеми і є причиною актуальності нашої тематики.

Аналіз публікацій та досліджень. Питання зайнятості та безробіття саме у сільській місцевості. Постійно привертало увагу наукових дослідників, кандидатів економічних наук. Досить значний внесок у дослідженні саме цієї проблеми зробили такі люди як Бондарчук Ю. [2], Графова І. [5], Гнібіденко І, [4] та ін.

Метою дослідження є аналіз ринку праці, його розвиток, визначення можливостей покращення зайнятості населення сільських територій.

Основні результати дослідження. Розвиток сільської місцевості, сільськогосподарських підприємств залежить в основному від структури населення, тобто його чисельності, вікового складу, статевого, економічної активності тощо.

Зайнятими (за матеріалами вибіркового обстежень) вважаються особи, які:

- працювали впродовж обстежуваного тижня хоча б одну годину за наймом за винагороду в грошовому чи натуральному вигляді, індивідуально (самостійно), у окремих громадян або на власному (сімейному) підприємстві; працювали безкоштовно на підприємстві, у бізнесі, що належить будь-кому з членів домогосподарства, або в особистому селянському господарстві з метою реалізації продукції, виробленої внаслідок цієї діяльності;

- особи, які були тимчасово відсутні на роботі, тобто формально мали робоче місце, власне підприємство (бізнес), але не працювали впродовж обстежуваного періоду з незалежних від них особисто обставин.

На практиці ринок праці являє собою історично сформований, заснований на вартісних відносинах та конкуренції специфічний механізм формування, руху та використання трудового потенціалу суспільства, що забезпечує відтворення робочої сили, її ефективне функціонування і зайнятість населення. Основними елементами цього механізму є вартість і ціна робочої сили, попит та пропозиція, кон'юнктура та конкуренція (між роботодавцями за робочу силу більш високої якості, між роботоотримувачами за робочі місця, між роботодавцями та найманими працівниками за встановлення розміру заробітної плати, умов праці та інше) [6,13].

В Україні протягом досить тривалого періоду часу, близько двох століть, спостерігається зменшення чисельності сільського населення. Це супроводжується збільшенням міського, що свідчить про те, що сільське населення переміщується в промислові зони та міста. Статистичні дані показують, що у 1939 році частка сільськогосподарського населення у загальній чисельності становила 66,4%, у 1960р. — 63,2%, у кінці 80-х років ХХ ст. цей відсоток скоротився до 32% [3].

Станом на 1 січня 2008 року постійне населення Вінницької області становило 1665,1 тис. осіб, з них сільське — 861,3 тис. осіб.

З усіх вікових груп серед сільського та міського населення Вінницької області найбільший відсоток припадає на осіб віком 70 років і старше. При цьому у сільській місцевості — 16,3%, у міській — 7,8%, що майже у двічі менше.

За даними статистичного щорічника Вінниччини загальний рівень зайнятості по області у 2000-2007 рр. постійно зменшується (табл. 1).

Таблиця 1.

Чисельність зайнятого населення за місцем проживання по Вінницькій області, тис. осіб

	Роки							
	2000	2001	2002	2003	2004	2005	2006	2007
Всього, тис.осіб	1791	1770	1754	1736	1720	1702	1687	1672
З них: міське	831,5	818,3	816,4	814,3	813,1	811,9	813	812,9
сільське	959,5	951,8	937,5	921,9	907	889,7	873,5	859,3

Чисельність зайнятого населення різко зменшується. Це спостерігається як у сільській місцевості так і в міській.

У 2007 році кількість безробітних селян віком 15-70 років становило 3,8%, працездатного віку 4,3%. Даний рівень зайнятості дещо підвищився в порівнянні з попередніми роками. Це було обумовлено тим, що суттєво зросла кількість економічно активного населення селян саме пенсійного віку. Низький рівень пенсійного забезпечення осіб старшого віку сільської місцевості спонукає їх працювати в особистих селянських господарствах для отримання додаткових засобів існування.

В той же час потрібно відзначити, що ця надмірна питома вага зайнятих у сільському господарстві відображає не раціональну структуру зайнятості. Так, у країнах з розвинутою ринковою економікою в сільському господарстві зайнято не більше 3-5% працездатного населення. Це можливо досягти за допомогою індустріалізації та автоматизації праці.

Слід звернути увагу на те, що у сільській місцевості рівень освіти є досить низьким. Початкову загальну або не мають освіти становлять 2,3% осіб, коли у містах цей показник — 0,2%. Це безумовно впливає на рівень зайнятості і причиною цього є знову ж таки відсутність альтернативних робочих місць, що дало б фінансову змогу навчатися.

Потрібно зазначити і те, що зростання обсягів зайнятості населення у 2005 році по Україні, в сільській місцевості, відбулося в основному за рахунок активізації розвитку трудових відносин у неформальному секторі економіки країни. Кількість працюючих у цьому секторі у 2005 році порівняно з попереднім роком зросла на 0,5 млн. осіб та становила 3,8 млн. або 18,4% загальної кількості зайнятих економічною діяльністю. У неформальному секторі економіки був зайнятий майже кожен другий житель села. Такий значний перехід населення у приватний сектор зумовлений нездатністю сільськогосподарських підприємств забезпечити повний рівень зайнятості, стабільність і гідний дохід.

Таблиця 2

Зайняте населення за освітою за статтю та місцем проживання по Вінницькій області у 2007 р.

	Всього у віці 15–70 років	У тому числі			
		жінки	чоловіки	міська місцевість	сільська місцевість
Всього зайнятих, тис. осіб	726,8	347,6	379,2	342,3	384,5
у тому числі мають освіту, у відсотках					
повну вищу	20,9	21,7	20,2	35,3	8,1
базову вищу	3,2	4,0	2,5	2,4	3,9
неповну вищу	21,5	26,3	17,1	26,3	17,2
повну загальну	40,6	34,8	45,8	30,8	49,3
базову загальну	12,5	11,9	13,1	5,0	19,2
початкову загальну або не мають освіти	1,3	1,3	1,3	0,2	2,3

Згідно із Законом України "Про особисте селянське господарство" особисті підсобні господарства набули у 2003 році статусу особистих селянських господарств [1]. Їх кількість з кожним роком зростає, і це спостерігається у кожній області країни. Основною метою діяльності особистих селянських господарств є забезпечення зайнятості і прибутковості тим особам, які їх ведуть. Вони є запорукою зменшення безробіття на селі.

Вважати особи, що займаються особистим господарством, зайнятими особами є неправомірно, адже їх

діяльність здебільшого орієнтована не на продаж, а на власне споживання. Цим люди займаються з метою вижити в складних сучасних умовах. Зайняті в цій сфері найчастіше пенсіонери, для яких цей дохід є невеликим додатком до низьких пенсій, що дає їм держава.

Основною підставою для одержання статусу безробітного є нижчий за мінімальну заробітну плату розрахунковий місячний дохід на одного члена особистого селянського господарства. Враховуючи те, що розмір мінімальної заробітної плати в Україні набагато нижчий за прожитковий мінімум, то не варто орієнтуватися на такі критерії визначення статусу безробітного, які навіть близько не задовольняють потреб. Це є підставою для того, щоб відмінити статус зайнятих тих громадян, які займаються невеликим особистим селянським господарством. Лише при збільшенні рівня мінімальної заробітної плати в декілька разів можливо визнати особи, що займаються особистим господарством, зайнятими, надати їм статус юридичної особи або ж визнати їх суб'єктами підприємницької діяльності.

Не ураховуючи цих питань, Держкомстат України змінює значно реальний стан ринку праці на селі. Держава з свого боку має мотивувати сільських безробітних жителів до створення та розвитку саме фермерських господарств шляхом надання їм пільгових кредитів, субсидій, дотацій. Доцільним є впровадження нових потужних засобів виробництва у сільське господарство для прискорення обороту капіталу, підвищення продуктивності праці, зниження часу на виробництво продукції.

Досить часто рівень зареєстрованого безробіття не співпадає з реальним. Розглянемо рівень безробіття населення по Вінницькій області за методологією Міжнародної організації праці працездатного віку (рис. 1).

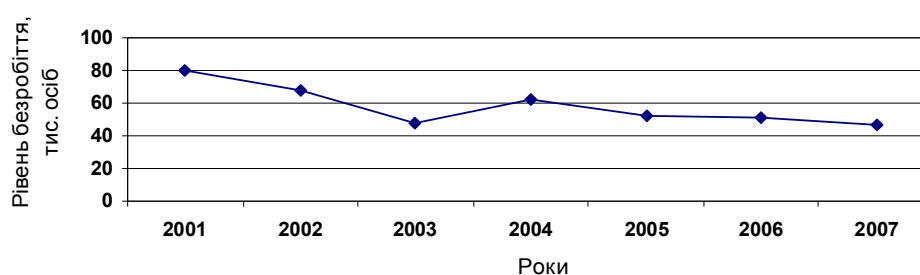

Рис. 1. Рівень зареєстрованого безробіття по Вінницькій області.

За останні 3 роки рівень безробіття дещо знизився, але цього не можна відзначити про безробіття на селі. Це пояснюється тим, що у містах безробітні мають більші можливості працевлаштуватися самостійно, без допомоги державної служби зайнятості, тому вони і не поспішають зареєструватися на біржі праці. На селі ж вибір роботи досить обмежений, і більшість безробітних не можуть обійтися без служби зайнятості. Службою зайнятості фіксується досить багато робочих місць, але майже 90% підприємств які подають інформацію про вакансії, повідомляють про їх відсутність.

Ще одним аспектом, що досить негативно впливає на розвиток села є диспаритет цін на сільськогосподарську продукцію. Селянин мусить продавати за пропонований безцінь свою продукцію для того, щоб вижити. Для того, щоб запобігти цьому явищу необхідно на ранніх етапах становлення сільськогосподарського бізнесу утворювати агропромислові підприємства, які б охоплювали весь цикл виробничого процесу.

Для того, щоб вирішити поставлені питання необхідно, насамперед розвивати фермерство, інші форми агропромислової діяльності, підвищувати кваліфікацію сільськогосподарських підприємств. У сільській місцевості необхідно відкривати аграрні технікуми та професійно-технічні училища для сільської молоді. В наш час досить високими темпами почала виїжджати молодь із села, щоб це призупинити необхідно розбудувати соціальну інфраструктуру села, яка б не відрізнялась від міської, реструктурувати працю на селі.

Для того, щоб селянин міг обробити землю більш дешевим паливом, потрібно сприяти переходу на біологічне паливо, яке має меншу вартість та менш шкідливе для зовнішнього середовища.

Україна має досить сприятливі кліматичні умови для розвитку сільського господарства, вона може прогодувати близько мільярда чоловік, а на даний час вона не в змозі це зробити своїм жителям.

На сьогоднішній день, освіта не відповідає потребам сучасного ринку зайнятості, учні, студенти не мають змоги проходити певні практичні завдання, все виконується на теоретичній основі. Для того, щоб покращити це необхідно проводити семінари в сільській місцевості з питань сільського безробіття за участю представників сільських і селищних рад, служб зайнятості.

В селі мають створюватися такі умови життя, щоб вони сприяли розвитку і діяльності селян і забезпечення їх психологічних, моральних потреб.

Для реалізації цього необхідно державі кожного року закладати в проект бюджету статті видатків у постійній зростаючій прогресії на виплату заробітної плати працівникам усіх професій, а особливо тим, що досить широко поширені і в сільській місцевості (лікарі, вчителі, працівники культури тощо).

На сьогоднішній день досить поширеного розвитку набув „зелений туризм”, що відкриває нові можливості розвитку села. Після отримання відповідних прибутків від цього селяни самі зрозуміють, що для розширеного відтворення і одержання ще більших доходів, необхідно розширити обсяг послуг, що надаються

через додаткові капіталовкладення. При цьому можливе реальне інвестування розвитку села не тільки з боку держави, але й юридичних осіб.

Висновки. Отже, ринок праці представляє собою соціально-економічний механізм, або сукупність соціально-економічних відносин з приводу поєднання робочої сили та робочих місць на підставі взаємної вигідності та доцільності. Ринок праці відображає усі головні риси ринкової системи загалом. Соціальний механізм дії ринку праці полягає в тому, що на ньому відбувається реалізація права робітників на працю, самореалізацію, творчий розвиток особистості.

Для того, щоб покращити становище на ринку праці на селі потрібно сприяти створенню агропромислових агломерацій, що включатимуть весь виробничий цикл; відкривати в селах профільні сільськогосподарські навчальні заклади; розвивати соціально-побутову сферу на селі; розвивати туристичний сільський бізнес; спонукати підприємців використання нових технологій. Усі ці критерії мають бути включені у відповідну стратегію держави розвитку села, а також в програми зайнятості.

Література

1. Про особисте селянське господарство: Закон України від 15.05.2003
2. Бондарчук Ю. Нове покоління обирає працю на селі // Урядовий кур'єр. -2007.-№218.-С.17.
3. Вітвицький В., Метельська З. Сільське населення та використання трудового потенціалу села // Україна: аспекти праці. -2007.-№3.-С.24-31.
4. Гнибіденко І. Перспективи формування ринку праці на селі // Україна: аспекти праці. -2006.-№8.-С.3-9.
5. Графова І.О. Розвиток сільського туризму в Європі // Економіка АПК. -2007.-№7.-С.148-152.
6. Волкова О.В. \ Ринок праці. Навч. посібник. -К.: Центр учбової літератури.2007.-624с.

ІНТЕРНЕТ-ТОРГІВЛЯ

Пундик В.С.

Науковий керівник: к.е.н., доцент Киш Л.М.

Розглядається вплив розвитку Інтернет-торгівлі на міжнародну світову торгівлю та ведення даного бізнесу у провідних країнах світу та в Україні. Визначені основні перспективи у процесі електронної торгівлі.

Вступ. Вплив Інтернету на суспільне життя і глобальну економіку не має історичних аналогів. Протягом останнього десятиліття Internet-технологій на глобалізаційні світові економічні процеси вже ні в кого не викликає сумнівів. Електронна комерція як потужний мережений засіб ведення бізнесу використовує сучасні інформаційні та мережеві технології та експоненціально збільшує обсяги укладених угод, робить доступною для миттєвого контакту будь-яку точку земної кулі. Найбільш прогресуючою складовою електронного бізнесу виступає Internet-торгівля. Масштаби Internet-торгівлі зростають неймовірними темпами.

Постановка завдання. Метою статті є узагальнення існуючого стану та вирішення проблеми розвитку Інтернет-торгівлі в Україні, показати інвестиційну привабливість цієї галузі. Розглядається комплекс проблем і чинників розвитку принципово нової форми торгівлі, яка базується на електронних засобах і технологіях. Обґрунтовані перспективні напрямки і пріоритети Інтернет-торгівлі в Україні.

Завдання статті полягає у дослідженні сучасного стану Інтернет-торгівлі в Україні, визначаються її основні переваги та окреслюються перспективи подальшого розвитку.

Результати. Internet-торгівля в Україні перебуває на початковій стадії. Віртуальні магазини стають в один ряд з реальними, де, не піднімаючись з місця, можна купити навіть рідкісні речі, на пошуки яких у реальній економіці пішло б дуже багато часу. Причому успіх мають насамперед «просунуті» у свідомості покупців товари, тому технології «промоушинга» або маркетингові комунікації розглядаються вже як віртуальний ресурс підприємства.

Одним з перших у світі Інтернет-магазинів вважається Amazon, який розпочав перші продажі у 1995 р. Але комп'ютерів для укладання бізнес-угод почалося значно раніше, 30-40 років тому. Цей процес був невід'ємною частиною руху до продаж через мережу Інтернет.

На теренах України електронна комерція розглядається сьогодні як одна з нових та перспективних форм інновацій у сфері торговельного обслуговування і перебуває на початковій стадії свого розвитку.

Важливо підкреслити, що віртуальні підприємства виникають не лише у великих містах – Києва, Одеси, Харкові, Дніпропетровську, Львові, але й в інших центрах України, так званих периферійних.

Відповідно до оцінок різних експертів кількість Інтернет-користувачів в Україні становить 4-5% населення країни (не більше 2 млн. осіб), в Німеччині - 30%, Великобританії - 23%, Франція - 9%. Кількість же постійних покупців становить не більше 20 тис. чоловік. Базуючись на даних про середню вартість покупки в Інтернет-магазинах України (за інформацією самих Інтернет-магазинів, приблизно 150) загальний обсяг реалізації товарів з використанням цієї сучасної та перспективної форми торгівлі можна оцінити у 9-13 млн. на рік, в США -130 млн., в Росії – 50 млн.

Помітно поліпшився сервіс Web-магазинів, деякі з них вже пропонують кредити своїм постійним клієнтам.

Найпопулярнішими категоріями товарів в українському Інтернеті у 2008 р., як і у попередньому році,